

עיון יעקב סוטה פרק תשיעי סו

משרבו

עד שולם להראות שאסור לעשות בו : הכרחין בעלו עגלה הערופה בגמרא לפי שאינו באהאל על הספק וע"ל דל"כיהא גאסר הרבה עקומות מח"י לירע וליערע בזקום נחל איתן ומאוס יסוב ארץ ישראל בעלו :

חורו

לקרא בן הרפתן והל דל"כ דנו חורו דין הרופא לפי כשרבו הברפתן גלו בהקדשין כי היכי דלא תהון דיני נפשות גדאיתא פ"ק ר"ז דף ס"ט ע"ב :

משמת

ר' עקיבא בעל כבוד התורה עיין פרסי ועי' ל"פמי שהיה לו עשרים וארבע אלף תלמידים ואין לך כבוד תורה גדול מזה :

משמת

רבינו בטל ויו התכזה פרסי' דל"כ ירענו מה היה ואפשר ע"ד דרית' נסוכה דף ק"ח מעלות ר' יוחנן בן זכאי ו"ל אחרו עליו על ריב' שלא הביא מקרא משנה וכו' דבר קטן ודבר גדול והיו הסכמה וכלאזרינין ברכות דף יוד לשיכחה ללמוד וכו' מי שכל הצוה שלו :

משרבו

בעלי הנאה בעשותו הדינים עיין בפרסי' ומשרבו ועי' ל"כ ביון שרבו בעלי הנאה שנהנין מכל אדם ע"י כן גברתה התנופה ובדאמרינן בסנהדרין פ"ד מיתוק דף ל"ב גבי עדה קרם בחכמי לעמיטעו יע' אבדאלי' לעיל פ"ל'ו באמרין דף מ"א ג' דיוס שנכר אברופה של חנופה בעשותו הדינים ונתקלקלו התעשים וזה שאמר ואין כוח בעולם ע"ד דרית' בשבת דף ל"ג בעון עושה הדין וקלקול הדין חרב ובזיה רבה ודברת בא לעולם ע"א וק"ל ע"ט אין פורענות בא לעולם אלא בשביל דיני ישראל ואי בסלוגיבי בסלי גויפטרי :

משרבו

דואי פניו בדין אספר לומר ע"ד דאמרינן בפ' קדשי' מלומות התחלת דין משיתעטפו הדינים ופרסי' דייכים מתעטפין בעליהן כשפותחין בדין מאמת שכניה ואלו יפנו ראשן לכאן ולכאן ה"ק משרבו דואי פניו אלו שפונים לכאן ואילו ושב בעמיתה וכבוד ראש הוא הגורם להיות כושל פנים ולהתיירר מפני בעל דין קשה כיון דליכא עליו אימת השכינה וזה שאמר ספרו מהם עול ואימת השכינה נותנים עליהם עול כשר דם :

משרבו

לוחשי לחיטות בדין עיין פרסי' ועי' ל"כ סכתב הרמב"ם פ"ג מהלכות סנהדרין דין ו' ו"ל ואסור להקל ראשו או להחק או לספר שיחה בעילה בנ"ד אלא בדברי סופרה ומכחה עכ"ל והא דדברי שיחה וכו' לכאורה אין לו מקור גמ' אלא שנהאמר דכלל' מסוגיא זו דקאמר לוחשי לחיטות היינו שיחה בעילה וזה שאסיק מאוס שנאמר בקרב אלהים יספוט על בן און מן הראוי לדבר דברים בעלים רק דברי סופרה ושכחה מפני אימת השכינה - תורה סותרת על לומדיה עיין פרסי' ע"ל כלומר ע"י שמתגבים גורם שכתב הלימוד כלעיל ע"י בן התורה תורה על לומדיה ואין מי שיעוד הלכה בדורה וכלאזרינין בשבת דף קל"ח ע"ה תורה פשה שפקס בכר של תורה ושחור בבתי כנסיות ומדעות שלא ימנע הלכה בדורה :

אם

אדם מקפידין על עניינם מים בוקרין נשותיכם ונראה שזה כוננו ר' יוחנן לעיל בפ"ק דף יוד כל המנה אשמו מוכת עליו לפי שהיא רואה שהוא מונה א"כ לא תבדקה המים ע' וסותרת ומכחה תתני :

משבטלו

סנהדרין בעל השיר וכו' שנאמר בשיב לא יאשוין כיוון בגימטריא שבעים נכד שבעים סנהדרין ובאמת כל השיר אסור אלא לרבנות נקעיין באשר בתנו גביעין דף ו' ע"ש בקומסות ומ"ש סהוועטס דכשנעלו סנהדרין בלק השכינה אל זנו וכלאיתא בפ"ק דר"ד דף ל"א ומצי' שהקב"ה נקרא לנן של ישראל כדכתיב צור לבני ומלקי כדאיתא בילקוט שיר השירים בשם התנאים על פסוק אבי ישכה ולבני ער ואיך שיכר בשרים על לב רב רק שיר של מצוה דיוצא עיין סם בניטין :

זמרא

בניית חורבא בסיפא לפי שהיא אינו מתאבל על חורבן הבית נענש באותו מדה שנחרב ביתו ועוד לפי שכבר פונאו אזור אורבא דשיע וזרע תקצר דהיינו שנתקד מן העולם הוא וכל אשר לו ואזר וכלו כעיקר אילין עם שראוין דיורין בנייתו לכך כחרב דתתיב הפסוק ושליה יוכת השער וכלאיתא בפ"ק דף ק"א ע"א :

רב

חסדו ולל"ב אביעי און כוונא ולא אשכח וכן אמרינן בעלמא בפ' אלו סייפות דף ח"ט אהובותא וריאה שלה ברי' מאמע סכו היה סתם מקח שלהם ולפי שה גורסין בפרק שיטה דאוח' אומרות שינו לו וזרו לו שינוכל כללאותיו י"ל ללכך האון אומרת שיה וז' שני אדם ישירו ועל ידו כן יהיה האון ביוקר ולא יוכל מהן קדחה ולפי גרסת שניה האות אומרת קול' אומר פניו דרך ר' וגו' הרי

שלוות מתאוננת על חרבן הבית ומצפה לתחנות ביון וירחלים למטה שער בשרים ואינו מתאונן על חרבן הבית לכך נענש ביוקר האון ומיין במהר"ם :

בל

השותה גד' מינו ומר מביא ח"ש פורעמ' לפולס כי גס השג' נחשב לו לפון לכך נענש ב' פורענות גס מקמ' מהמטה שומאי' תרבי' כיוצא אחר השתיה והוצר וס"ה סס ולא פועל ה' לא יבישו וכן פירש' סם ביטע' פ"ש ועיין במהר"ם :

ופסקו

אורים ותומים ה' דל"ה הוי מחמר בנדים פמ' על ה' בניטין דף ס"ט והרמב"ם פ"ה מה' כלי התקדש כתב ח"ל עשו בנית שני אורים ותומים כדי להשלים השמונה בנדים אע"פ שלא היו שאלין בו ומפני מה לא היו שאלין בהן מפני שלא היה סם רוח הקודש וכל כהן שאינו מדבר ברוח הקודש וכו' ובאמת ל"כ קנת דלע"ג דנפוק פ"ק דיומא אמרינן ה' דברים שהיו ביון מקדש ראשון למקדש שני אורים ותומים ורוח הקודש מ"מ לפי סוגיא דהכא משמע אס"פ אורים ותומים פסקו משנת ג' וצ"ל רשונים דהיינו מחמר מקדש ראשון מ"מ רוח הקודש לא פסקו עד שנתו צדאית' אחרונים דהיינו מצי וכרי' ומלאכי וס"כ אחי' לא סא' אורים ותומים עד שפסק רוח הקודש למעט הרמב"ם וי"ל דאכל בהגיס לא היו רוח הקודש לפי שכתבו על ידו ממון כדאי' ביומא דף ס"ט ע"א ולא נוקא כל' מי' בית שני קאמר דהא היה ג"כ בהגיס דריקים כדאשכח סם ע"א ו"ל ע"ב :

ולר'

כתמיה שמיר למה לו וע"ל דרית' ביה בורך העולם וכלא' בניטין דף ס"ח דתרגומ' ברא ממשי' ליה לשירי דלית ביה יסוב ומנה ליה אשיכא דשרש ונקטע טורא ומייתי בורא דאליניא וסדי התס והוי יסוב ע"מ מקשה שפיר מדקאמרי' משחרב המקדש בעל השמיר מכלל דרית' ביה בורך גבוה ובורך המקדש להכי מקשה שפיר ל"ל וס"ח מכלן כלל דהיה שמיר בעולם וי"ל דים לו סמך מהמקרא ביהוקא ג' כשמיר חוק מחר :

מאי' אנשי אומה כלומר ישרא' תלה בחורבן ביה סלך פסקו אנשי אומה אלל ודאי' שאי' על אנשים שאינם בועטין בהקב"ה על עונותיהן לפי שאסור ב"ה אין הנשאים יודין מאונר הטוב ופסק הטוב והכרחה לפיכך מקצבין בענין התצות והצדקה ואינם בועטים בסקב"ה און את הכל' (ובפרק קמא דתענית אמרינן דאין הנשאים יודין אלא בשביל בעלי אומה שנאמר אמת מארץ תבואה ודק' אמשים כקוף לכך כשחרב בית המקדש שפסק' אנשי אומה אין הנשאים יודין מאונר הטוב) ואין זה סותר למה דרית' ביומא ריש פרק י"ה שאלו תלמידי א"ת רשנ' מפני מה לא ירד האון לישראל פעם אחת בשנה אמר להם כדי שירא כל אחד מישראל ויאמר שאל לחמר לא ירד האון ומתים ברעב כחצא כולם מכוונים לבס' להביאם שמיים ע"כ היינו ע"י דלגה גו יבוא ויכוון לבו לשמים שיומו מח"כ הכא קאמר שאלו אין בועטין בהקב"ה רק שפ"י דלגה ו מקצבין ומנוטין מהבדק והמכות דף מ"ט אלמלא תפלתו של דוד היו כל ישראל מוכרי רבב וכה"ג מצינו בילקוט תהלים ק"ח בשם פסיקתא אער דוד דנש"ע למה כל דרשים לך מסכן ועובדיהן עתידין ע"א :

אלמלא

תפלתו של דוד נקוק היה שני ת"ח מתכסים בעלות אחד שנאמר ה' שמעתי שמעך יראתי וגו' ע"ד הדרש בראה לפי דרית' בילקוט שם בחזקתו על פסוק וז' בשם ארדה שמואל ה' שמעתי שמעך יראתי אברהם עשה רצונך ונתת לו זון לאמה שני' שחאנר רשע הוליד ע' בנים שבה כתיב בן לתשעים שנה חובל בלילה ע"ג בנים ע"א וס"כ מכת קושית אלו מוכת דבני חיי ומזוי' ללא נוכחות תלית מיל דא' רק בחולא לבן התפלל בקרב שנים סייהו שלא יא' מסכסים בעליה אחד כי בל"ו לא היה צריך להתפלל כי ברואי פ"י נכות התורה יהיה נכסיהן מצליחין משא"כ בעכשו מוכת דלא נוכחותא תלית מילתא לבן התפלל ע"א שלא יהי' צריכין להתכסן בעליה אחד :

ראוין

לישראל מהר"א בפ"ק דתענית מקשה מהא דריתא בפ"ג דאבות האהלך בדרך יחיד ומפנה לבו לבעלה מתחייב נכסא פ"א ופאש"ל לק"מ דהכא שיהלך בשנים שאין כאן מקום סככה אמרינן דראוין לישרא' איל' עוסקין בצורה להגין עליהם כדכתיבוהנה רבב אש כלומר כיון שנל"ה היה סתום ורבב אש להפרידם היה נשרפין אש לא היו עוסקים בצורה שאש אכלה אש אכל מ"מ אינם מתחייבין בנפשו שלדך חברים ורעים לספר זה עם זה דברים בטילים ג"כ משא"כ בלמד שהולך ודאזרד ראוין להיות מחשבת לבו לנ"ה תולא לדברים בטילים בפרט שהוא נכסות הדרך בישידי לך מתחייב בנפשו על שזכרה לבו לבעלה :

שני

ת"ח הדרין בעיר אמת ואין נוחין זה לזה בהלכה א' משא"כ גולה היה כונת הש"ם בערכין דף ס"ז אר"י בן לוי מה כשנתנה מצורע שאמרה תורה יביא שתי צפרים לטהרתו הוא עשה מעשה פטוע הכוונה לפי שצורע שני עבירות שריב' לשון הרע וביטול תורה

משרבו חורו משמת משמת משרבו משרבו משרבו אם משבטלו זמרא רב